

# Elski teg, elski meg.

*Ingrid Jacksdóttir Petersen*

Telefonin blinkar, boð frá Andras. “Hví skrivar hann til mín, eg havi ikki hoyrt frá honum, síðan vit gingu í barnaskúla saman.” Eg koyri telefonina í lumman og koyri heim.

Heima er alt sum vanligt, døgurðin stendur klárur, og í dag hevur hann keypt rósir til mín. Tað ger hann ofta. Hann gevur mær alt, eg vil hava, og eg elski hann fyrri tað. Vit hálsfevnast og setast við borðið.

“Elskaða, tú hevur gloymt okkurt,” sigur hann við einum smíli. “Áh ja, orsaka.” Eg taki telefonina úr lummanum og gevi honum hana. Ikki fyrr enn nú komi eg í tankar um boðini, eg fekk frá Andrasi, sum eg enn ikki havi lisið. Smílið hjá honum hvørstur, og eg veit, hvat liggur fyrri framman.

Andras spyr, um tu ætlar at koma við í floksveitslu.

Eg veit longu nú, at einki, eg sigi, kann fáa hann í betri lag. Eg lati eyguni aftur, og royni alt eg kann ikki at hoyra tað hann sigur, men eg hoyri hvørt orð. Hóttarnirnar eru fleiri, men eg veit, tær bara eru tóm orð.

Seinni á kvøldinum, tá alt er komin í rætt lag aftur, liggja vit í songini og tosa. Eg hyggi inn í hansara vøkru bláu eygu og føli meg lukkuliga.

Andadráttur hansara gerst tyngri, og eg veit, hann er við at sovna. Eg elski at síggja hann liggja soleiðis. Eg minnst á allar tær góðu løturnar, vit hava havt saman, og hendingin frá fyrr í dag er longu gloymd. Eg liggi eina løtu og hugsji, ádreng eg sovni. Tankarnir eru hjá honum, tað eru teir altíð. Hann er so góður við meg. Ja, hann blívur illur viðhvørt, tá eg ikki lurti eftir, men tað er mín skyld, eg má læra meg at lurta betur eftir. Hann skeldar ofta, men hann hevur aldrin lagt hond á meg, og eg elski hann fyrri tað.

Bráðliga er morgun, og sum vant hevur hann gjørt mær morgunmat. Eg komi í tankar um, at eg havi gloymt at keypt sigarettir, og hugsji um at fara oman í handilin at keypa, men eg veit longu, hvat hann fer at siga. Hann er so góður við meg, at hann ikki vil, at eg skal fara sjálv út longur. Hann er so bangin um, at okkurt hendur við mær, og eg elski hann fyrri tað.

Allan dagin tykist hann fjarur, og eg veit hví. Seinni í dag skal eg út at eta saman við mammu míni og systrunum, og hann er ikki boðin við. Mamma ætlaði, at tað skuldi vera eitt hugnakvøld fyri okkum gentum. Tó hava vit avtalað, at hann skal koyra meg til matstovuna og heim aftur.

Tá eg geri meg klára at fara út, hjálpir hann mær at finna klæðir, tað ger hann altíð. Hann fortelur mær, hvussu vøkur eg eri, og eg veit, hann meinar tað.

Vit sita í bilinum uttan fyri matstovuna og bíða eftir mammu. Hann fortelur mær, hvussu nógv hann elskar meg og hálsfevnir meg. Fyri at prógva, hvussu nógv hann veruliga elskar meg, so vil hann bíða uttanfyri matstovuna, til vit eru lidnar. Eg havi lovað honum at hava telefonina frá allatíð. Tað geri eg altíð.

Vit hava ikki meira enn bílagt matin, tá fyrsta smsið kemur. Eg kenni hann so væl nú, at eg veit, hann er við at blíva ótolin.

Eg skundi mær alt eg kann at eta, men eg kann ikki fara avstað, áðrenn hinar eru lidnar. Smsini gerast ljótari sum tíðin gongur. Tá vit hava sitið inni har í ein góðan tíma, kemur smsið, sum eg óttist mest. Hann sigur, at um eg ikki komi út nú, so ger hann tað liðugt við meg. Eg veit innast inni, at hetta bert eru tóm orð, men eg tori ikki at takað nakran kjans. Eg gevi mammu eina svarta lygn og renni út í bilin.

Hann sigur ikki eitt orð við meg allan túrin heim, og so skjótt vit eru komin inn, biður hann meg fara at leggja meg at sova.

Eg liggi leingi og hugsu um tað, eg havi gjørt. Eg vil so gjarna siga orsaka við hann, men eg veit, hann ikki tímir at lurta nú. Eg føli stóra skomm av tí, og eg føli tárini pressa seg fram. Tað má vera okkurt galið við mær. Hann gevur mær alt tað, eg vil hava, men eg klári aldrin at geva honum tað, hann vil hava.

Tá eg vakni morgunin eftir, er hann ikki í songini.

Løtu seinni hoyri eg fótafet koma upp gjøgnum trappurnar. Eg lati eyguni aftur og biði um, at hann er í betri lag nu. Tað er hann. Hann kyssir meg, og biður orsaka fyri tað, sum hendi í gjár, og eg elski hann fyri tað.

Um kvøldið ger hann mær mín yndisdøgurða, og eg sleppi sum vant frá at gera nakað. Eg siti í sofuni og eygleiði hann. Vit tosa og flenna saman.

Telefonin hjá mær ringir, men eg taki hana ikki. Eg veit, hann hatar, at eg tosi í telefon, tá ið vit eru saman. Longu nú er huglagið broytt, og tað er alt mín skyld. Hví kundi eg ikki bara slökkja telefonina.

Ímeðan vit sita við døgurðaborðið, gevi eg honum telefonina hjá mær. Hann er ikki í góðum hýri, og eg veit, tað skal lítið til, at hann blivur illur nú.

Tøgn er. Við sínum kalda eygnábrái situr hann og eygleiðir meg.

Boðini frá Andras eru ikki slettaði, sigur hann. So er aftur tøgn.

Eg siti leingi og hugsji um eg skal svara honum, ella bara lata eyguni aftur og lata hann skelda meg. Eg veit, alt gerst verri um eg sigi honum ímóti, men okkurt innan í mær er broytt. Eg føli onga skomm av tí, eg havi gjørt, harafturímótir føli eg øði vaksa.

Við skelvandi rødd svari eg honum aftur, at eg ikki visti, at boðini skuldu strikast, og forklári honum, at hasi boðini vóru óskyldig. Tey vóru bara um eina floksveitslu.

Hann reisir seg upp, og gongur spakuliga yvur til mín. Eyguni í honum lýsa av øði.

So hendir tað, sum aldrin skuldi henda. Hann tekur harliga í meg, so harliga, at eg detti á gólv. Eg royni at sleppa upp aftur, men hann heldur mær niðri. Hóttanirnar, sum fyrr vóru tóm orð, gerast veruleiki. Fyrsta slagið kemur sum eitt skot. Eg royni sum best ber til at verja meg og berja ímóti.

Eg føli onga pínu, bara øði. Sløgini koma títtari og harðari. Eg kenni blóðsmakk í munninum og alt gerst svart.

Tá eg vakni aftur, eri eg einsamøll heima. Eg leggi meg í songina og royni at gloyma tað, ið er hent.

Morguni eftir føli eg pínu í øllum kroppinum. Blómur og tvær gávur standa á náttborðinum. Eg lati meg í klæðir og fari inn á baðiverilsíð. Sjónin í speglinum fær meg at gráta. Merkini av øði hansara sita eftir í andlitinum á mær.

Hann situr í køkinum, og morgunmaturin stendur klárur á borðinum. Hann er í óvanliga góðum lag. Eg gangi beint forbi hann og út. Og eg elski meg fyri tað.